

tabákové režie, takže tuzemský spotřebitel při prodeji cizozemského kuřiva poškozen býti nemůže. Právem napadá stížnost, dovolávajíc se zmatečného důvodu čís. 9 lit. a) § 281 tr. ř., tento výrok jako právně mylný. Využitkování mimořádných poměrů, válkou vyvolaných, jest sice složkou skutkových podstat §§ 7, 8, 9 zákona o válečné lichvě, ale skutkovou podstatou pletich dle § 11 čís. 4 toto využitkování vyhledáváno není; nezáleží proto na tom, že v době, o kterou jde, byl dostatek kuřiva pro tuzemskou poptávku. Obchodování kuřivem je dle platných předpisů bezvýjimečně vyhrazeno státu; předpisy o tabákovém monopolu nerozeznávají, zda je kuřivo výrobkem tuzemským či cizozemským; i k dovozu a ku prodeji kuřiva cizozemské výroby jsou tedy v tuzemsku — a to výhradně — oprávněni tabákové režie a pověření trafikanti; na místo těchto řádných legitimních prodávaců vsunuli se obžalovaní, jichž činnost — podlouhý dovoz a pokoutní prodej kuřiva — obcházel takto platné předpisy, vybočovala z rámce dovoleného řádného obchodování a naplňuje proto skutkovou podstatu pletich. Aby pletichy byly způsobilé, stupňovati cenu v š e h o z b o ž í t o h o d r u h u, jímž bezprávně obchodováno, zákon nepožaduje; stačí naopak, nastal-li, nebo mohl-li tento účinek nastati co do o n o h o m n o ž s t v í z b o ž í, j e ž b e z p r á v n á č i n n o s t p l e t i c h á ř s k á z a s á h l a. Nezáleží proto na tom, že ceny ostatního kuřiva jsou v legitimním obchodě tuzemském nepřekročitelně stanoveny a nemohly býti překročeny ani v obchodě pokoutním; stačí, že — jak nalézací soud zjistil — ceny kuřiva, které bylo předmětem pletichářské činnosti obžalovaných, byly a měly býti stupňovány obžalovanými o 15 hal. při jedné sportce, o 25 až 35 hal. při jedné egyptce a o více než 40 hal. při jedné viržince nad nákupní cenu obžalovaných. Nezáleží ani na tom, že prodejní ceny obžalovaných rovnají se tuzemským režijním cenám kuřiva stejné kvality a kvantity. Ježto nalézací soud, porovnávaje prodejní ceny obžalovaných nikoliv s nákupními cenami jejich, nýbrž s tuzemskými cenami režijními, vychází, jak dovozeno, z nesprávného výkladu pojmu způsobilosti, stupňovati cenu předmětu po stránce objektivní, jest zřejmé, že na nesprávném výkladu tohoto zákonného pojmu spočívá také další výrok nalézacího soudu, že právem možno pochybovati o tom, zda obžalovaní byli sobě vědomi toho, že činnost jejich jest způsobilá stupňovati cenu kuřiva; tím spíše, že nalézacím soudem pro výrok ten uvedený důvod, že se jedná o prosté, nevzdělané, částečně mladistvé osoby, nikterak se nedotýká a nevyvrací skutečnosti, že kuřivo bylo prodáno a mělo býti prodáváno za ceny mnohem vyšší, než byly ceny nákupní. Nevědomost obžalovaných, nalézacím soudem dále zdůrazňovaná, že proviní se prodejem kuřiva za ceny státem stanovené proti předpisům lichevního zákona, nebyla by než neznalostí zákona, jež jich dle §§ 3, 232 tr. zák. odpovědnosti nesproštuje.

Čís. 874.

Jde o krádež na věcech zamčených (§ 174 II c) tr. zák.), vnikl-li pachatel otevřeným oknem do přízemního bytu, jehož dveře byly zamčeny.

(Rozh. ze dne 2. června 1922, Kr II 268/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 19. ledna 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 8, 171, 173, 174 II c), 176 II a), 179 tr. zák. — mimo jiné z těchto

důvodů:

S hlediska čís. 10 § 281 tr. ř. uplatňuje stížnost, že nedokonanou krádež nelze kvalifikovati jako krádež na věcech zavřených, poněvadž rozsudek zjišťuje, že okno přízemního bytu, v němž chtěl stěžovatel krádež spáchat, bylo otevřeno a tím mu bylo umožněno, vniknouti do bytu. Náhled stížnosti jest však mylný. Za uzavřenou platí každá místnost, k níž je zne-možněn pravidelný přístup uzavřením závěrkou jakéhokoliv způsobu. Pravidelný přístup do bytu umožňují dveře, nikoliv okno; dlužno proto pokládati byt za uzavřený, není-li možno do něho vejíti dveřmi proto, že jsou uzavřeny, takže nutno, aby bylo lze si zjednatí přístup, odstraniti neb obejítí překážku, záležející v závěrcce. Jakým způsobem se uzavření obejde, jest lhostejno. Také v tom případě, vstoupí-li pachatel oknem (lhostejno zda zavřeným či otevřeným) přízemního bytu do místnosti, překonává a obchází překážku, která mu nedovoluje, by pravidelným způsobem vešel do domu. Také v tomto případě obžalovaný obešel překážku pravidelného vstupu do domu — uzavřené dveře — tím, že vnikl do bytu oknem. Kvalifikace dle § 174 II c) tr. zák. jest tudíž odůvodněna.

Čís. 875.

Krádež ve společnosti (§ 174 II a) tr. zák.) předpokládá, by ten který společník byl na místě činu neb aspoň v blízkosti jeho.

Ustanovení § 176 II b) tr. zák. vztahuje se i na účastníka (§ 5 tr. zák.), je-li k poškozenému v témž služebním poměru jako přímý pachatel.

(Rozh. ze dne 2. června 1922, Kr II 476/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 29. dubna 1921, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem krádeže podle §§ 171, 174 II a), 176 II b) tr. zák. potud, že vyloučil zločinnou kvalifikaci dle § 174 II a) tr. zák., jinak stížnost zavrhl.

Důvody:

Ve věci samé vzal nalézací soud za prokázáno, že obžalovaný železniční zřízenec V. po té, když topírna v P. žádala vrácení prázdného sudu před tím do J. s olejem zaslaného, ptal se obžalovaného traťmistra N-a, co se má státi se zbytkem oleje v sudě. Na to odpověděl N., že by se tento olej mohl prodati, že by z toho mohli něco míti. S tím souhlasil V. a obrátil se na třetího spoluobžalovaného Josefa K-a, dělníka na dráze, kterého do toho zasvětil se žádostí, by na olej sehnal nějakého kupce, a bylo konečně ujednáno, že se o výtěžek mezi sebou rozdělí. K-ovi podařilo se skutečně v osobě mlynáře R-a najíti kupce, který si sud s olejem z nádraží odvezl.